

Το κατάντημα της «Αριστεράς» της παγκοσμιοποίησης

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Η βασική αιτία της καταβάρθρωσης τόσο της άλλοτε κραταιάς Ευρωπαϊκής Αριστεράς όσο και της υποτυπώδους βορειοαμερικάνικης, είναι ότι αντί να αναπτύξει νέα θεωρητικά εργαλεία για να αναλύσει ένα νέο συστημικό φαινόμενο όπως η παγκοσμιοποίηση –που σήμερα σαρώνει εργασιακές σχέσεις, συντρίβει υπερωριονόβιες κοινωνικές κατακτήσεις, ξεπουλά τον κοινωνικό πλούτο και συνθλίβει τα λαϊκά εισοδήματα– είτε καταφεύγει σε θεωρητικά εργαλεία του 19ου αιώνα, είτε κάνει κάτι χειρότερο. Καταφεύγει σε υποπροϊόντα της μεταμοντέρνας ιδεολογίας της παγκοσμιοποίησης (ανθρώπινα δικαιώματα πάνω από την κοινωνική και εθνική απελευθέρωση κ.λπ.) και σε αποπροσανατολιστικές συνωμοσιολογίες του τύπου «δόγμα σοκ» που πιπιλάνε «κόκα-κόλα διανοούμενοι», αλλά και «αντιεξουσιαστές της συμφοράς»!

Έτσι, ένα κοσμοϊστορικό κοινωνικό-οικονομικό συστημικό φαινόμενο όπως η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, που μπορεί να εξηγηθεί μόνο με όρους των συστημικών τάσεων της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς και της αδυναμίας της Κοινωνικής Πάλης να δημιουργήσει ισχυρές αντί-τάσεις να τις αντιστρέψει, ερμηνεύεται σαν «δόγμα» ή «κακή» πολιτική που επιβάλλουν στη κοινωνία κάποιες αντίστοιχα κακές ελίτ. Το συμπέρασμα προφανές. Αρκεί να απαλλαχτούμε από τις κακές αυτές ελίτ για να ξεπεράσουμε την σημερινή καταστροφή. Και αυτό μπορεί να γίνει απλά με το να ψηφίσουμε μια καλή «Αριστερά» που θα μας απαλλάξει από τα Μνημόνια και θα βάλει τάξη στις κακές αυτές ελίτ, πιθανώς και με τη βοήθεια παρόμοιων αριστερών «κινημάτων» στον Νότο.

Άλλοι, πιο «προχωρημένοι», υποστηρίζουν παραλλαγές της ίδιας Αριστεράς, που τώρα μεν ξεθαρρεύτηκε να θέσει θέμα Ευρώ, όχι όμως και θέμα παράλληλης εξόδου από την ΕΕ, παρόλο το πανευρωπαϊκά διογκούμενο λαϊκό ρεύμα εναντίον της. Αυτό συμβαίνει, για παράδειγμα, ακόμη και με την εξωκοινοβουλευτική Αριστερά (ΑΝΤΑΡΣΥΑ κ.λπ.) που μπορεί μεν να μιλά για έξοδο από το Ευρώ και δειλά-δειλά για κάποια μακρινή έξοδο από την ΕΕ, χωρίς όμως να θέτει ποτέ θέμα παγκοσμιοποίησης και αυτοδύναμης οικονομικής ανάπτυξης και καταπολέμησης της οικονομικής εξωστρέφειας, μήπως κατηγορηθεί (από ποιους άραγε;) ως «εθνικιστική». Όμως, χωρίς αυτά τα στοιχεία, απλή έξοδος από το Ευρώ, ή ακόμα και από την ΕΕ, θα είναι το ίδιο, αν όχι περισσότερο καταστροφική από τη σημερινή κατάσταση. Ακόμη και το ΚΚΕ, μολονότι θέτει –έστω έμμεσα με τη μορφή της λαϊκής οικονομίας που προτείνει– παρόμοια θέματα, τα ανάγει ουσιαστικά στη Δευτέρα Παρουσία της κατάκτησης της λαϊκής εξουσίας. *

Η ίδια αυτή άθλια εικόνα της Αριστεράς εμφανίζεται παντού στην Ευρώπη, ενώ στην Αγγλία το εθνικιστικό κόμμα της Ανεξαρτησίας που απαιτεί άμεση έξοδο από την ΕΕ, τώρα προβλέπεται να έλθει πρώτο κόμμα στις Ευρωεκλογές αφού το αγκαλιάζουν μαζικά τα λαϊκά στρώματα. Όμως, τα εθνικιστικά κόμματα, από μόνα τους, δεν πρόκειται ποτέ να θέσουν θέμα κοινωνικής απελευθέρωσης, πέρα από το θέμα της εθνικής απελευθέρωσης, που σωστά θέτουν εφόσον σήμερα η εθνική κυριαρχία ισοπεδώνεται από την παγκοσμιοποίηση. Γι' αυτό και δεν βάζουν θέμα μόνιμων αυστηρών κοινωνικών ελέγχων στις αγορές εργασίας, κεφαλαίων, αγαθών και υπηρεσιών, που αποτελούν όμως προϋπόθεση για κάθε κοινωνική απελευθέρωση. Αυτό ακριβώς το σημείο έθεσε πρόσφατα ο ριζοσπάστης γεν. γραμματέας των Βρετανικών

συνδικάτων συγκοινωνιών, Bob Crow, κατηγορώντας την Αριστερά ως υπεύθυνη για τη μαζική άνοδο της εθνικιστικής Δεξιάς.

Πρόσφατη, για παράδειγμα, έρευνα του Ιδρύματος του κόμματος της Γερμανικής Αριστεράς (Die Linke) Rosa Luxemburg για την οικονομική κρίση αποτελεί σαφές δείγμα της πλήρους αποτυχίας της Ευρωπαϊκής Αριστεράς να αντιμετωπίσει τις πραγματικές αιτίες της κρίσης, καταλήγοντας ουσιαστικά σε αποπροσανατολιστικές αναλύσεις, καθώς και ανάλογες προτάσεις για την διέξοδο από αυτή. Έτσι, οι αιτίες της κρίσης αποδίδονται βασικά στα Μνημόνια και τις πολιτικές λιτότητας που οδηγούν σε οικονομική καταστροφή τις περιφερειακές χώρες και σε αδιέξοδο...την ΕΕ, ενώ κρύβεται επιμελώς ότι στη σημερινή παγκοσμιοποιημένη οικονομία των ανοικτών και απελευθερωμένων αγορών, ο βασικός παράγοντας που κρίνει την ίδια την οικονομική επιβίωση μιας χώρας είναι η ανταγωνιστικότητα. Γι' αυτό και διαστρεβλώνουν την πραγματικότητα όταν ισχυρίζονται ότι πουθενά οι πολιτικές λιτότητας δεν οδήγησαν σε ανάπτυξη. Όμως, τα σημερινά αναπτυξιακά «θαύματα», η Κίνα, η Ινδία κ.λπ. θεμελιώνονται ακριβώς στη μόνιμη λιτότητα, δηλαδή τους εξαθλιωμένους μισθούς και τα ανύπαρκτα κράτη-πρόνοιας. Και αυτό δεν το κάνουν οι Ευρωπαϊκές ελίτ από τον σαδισμό της Μερκελ. Το κάνουν γιατί η ανταγωνιστικότητα τους, ως Κοινοτικό μερίδιο στις παγκόσμιες εξαγωγές, μειώνεται συνεχώς στην περίοδο από το 1980 μέχρι σήμερα. Έτσι, όταν τη περίοδο 1979-1989 το Κοινοτικό μερίδιο ήταν στάσιμο, το Απωανατολικό εκτοξευόταν κατά 48%, ενώ στη περίοδο 1995-2008 όταν το μερίδιο τους μειωνόταν κατά 16%, το Απωανατολικό αυξανόταν κατά 86% (Παγκόσμια Τράπεζα). Αντίστοιχα, η Ελληνική ανταγωνιστικότητα μειώθηκε κατά το ένα τρίτο μεταξύ 1995 και 2008!

Είναι λοιπόν φανερό ότι είτε είμαστε έξω από το Ευρώ, είτε ακόμη και έξω από την ΕΕ, όσο η χώρα είναι ενσωματωμένη στη παγκοσμιοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς και κριτήριο της ευημερίας της είναι η ανταγωνιστικότητα, τις ίδιες ακριβώς πολιτικές λιτότητας θα εφαρμόζει για να δει «ανάπτυξη», μέσα από την πλήρη...Κινεζοποίησή της!

* Ύστερη διόρθωση λόγω λανθασμένης διατύπωσης

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_06_02.html